

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. Š.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného Mgr. Dankou Varhaníkovou, advokátkou v Súľove 47, proti žalovanej **INA Kysuce, a.s.**, so sídlom v Kysuckom Novom Meste, Dr. G. Schaefflera 1, zastúpenej spoločnosťou Heringeš & Partner, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Moskovská 13, **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 17/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. júna 2013 sp. zn. 7 Co 302/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 81,46 € na účet spoločnosti Heringeš & Partner, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Moskovská 13, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 1. júna 2012 č. k. 6 C 17/2008-285 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané mu žalovanou listom bez dátumu, bez čísla konania, ktoré nedal štatutárny zástupca žalovanej, ale vedúci personálneho odboru žalovanej svojím menom a funkciou a ktoré bolo doručené žalobcovi 22. novembra 2007, na základe ktorého bol s ním skončený pracovný pomer osobne, je neplatné. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Okresný súd sa zameril na posúdenie splnenia formálnych a materiálnych náležitostí okamžitého skončenia pracovného pomeru prihliadajúc na námietky vznesené žalobcom. Tento spájal neplatnosť sporného okamžitého skončenia pracovného pomeru so skutočnosťou, že v ňom nebol uvedený dátum a číslo konania. Okresný súd ustálil, že dátum nie je takou náležitosťou právneho úkonu, ktorej nedostatok by

spôsobil jeho neplatnosť. Vychádzal pritom zo znenia ustanovení Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka upravujúcich náležitosti právnych úkonov. Obdobne argumentoval aj vo vzťahu k absencii čísla konania. Ďalšiu námietku žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru neurobila v mene žalovanej na to oprávnená osoba vyhodnotil ako nedôvodnú. Zistil, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo opatrené podpisom vedúcej personálneho odboru žalovanej s označením jej mena a funkcie. V tomto prípade vychádzal z toho, že Zákonník práce bezvýnimočne netrvá na tom, aby všetky právne úkony za zamestnávateľa – právnickú osobu, robil jeho štatutárny orgán. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 Zákonníka práce môže takéto právne úkony za zamestnávateľa robiť aj poverený zamestnanec. Za neopodstatnené považoval prvostupňový súd aj tvrdenie žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo v súlade s ustanovením § 74 Zákonníka práce riadne prerokované so zástupcami zamestnancov. Z listiny predloženej žalovanou a označenej ako návrh na prerokovanie rozviazania pracovného pomeru z 19. novembra 2007 ustálil, že žalovaná predložila Združeniu zamestnancov INA Kysuce, a.s. návrh na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom z dôvodov, ako sú uvedené v prílohe tohto návrhu. Za právne významnú nepovažoval ani námietku žalobcu, že porušenie pracovnej disciplíny nebolo riadne prešetrené za jeho účasti. Vychádzal z toho, že nie je hmotnoprávnou podmienkou okamžitého skončenia pracovného pomeru akýmkoľvek spôsobom ho prejednať so zamestnancom a prešetriť za jeho účasti skutky, ktorými by sa mali naplniť znaky konania závažne porušujúceho pracovnú disciplínu. Okrem toho žalobcovi bol daný zo strany žalovanej priestor na vyjadrenie sa k vykonanému šetreniu, čoho dôkazom bol aj zápis z interného šetrenia s I. Š. zo 14. novembra 2007. Ako ďalší dôvod, pre ktorý je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné žalobca uviedol, že v čase kedy s ním bol takýmto spôsobom skončený pracovný pomer sa osobne staral o blízku osobu, svoju manželku V. Š., ktorá je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Prvostupňový súd konštatoval, že dikcia ustanovenia § 68 ods. 3 Zákonníka práce nevyžaduje subjektívnu vedomosť zamestnávateľa o tom, že zamestnanec sa osobne stará o blízku osobu, ktorá je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, aby bola takémuto zamestnancovi poskytnutá zvýšená ochrana. Podmienkou pre vznik tejto ochrany je objektívna existencia osobnej starostlivosti o blízku osobu, ktorá je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Žalobca preukázal, že jeho manželka bola rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina zo 7. novembra 2005 uznaná za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, ďalej však nepreukázal, že sa o túto v čase skončenia pracovného pomeru osobne staral. Po ustálení neexistencie formálnych nedostatkov okamžitého skončenia pracovného pomeru sa prvostupňový súd zaoberal posúdením

existencie materiálnej podmienky takéhoto skončenia pracovného pomeru, teda dôvodu, pre ktorý bol so žalobcom takýmto spôsobom skončený pracovný pomer. Prvostupňový súd dospel k názoru, že žalobca nie ojedinelým akceptovaním požiadaviek od nie jemu nadriadeného zamestnanca (I. N.), sa dopustil zavineného konania, minimálne z vedomej nedbanlivosti, ktorým porušil povinnosti zamestnanca podľa ustanovenia § 81 písm. a/, c/ a e/ Zákonníka práce, ako aj povinnosti vedúceho zamestnanca podľa ustanovenia § 82 písm. e/ a f/ Zákonníka práce, a to bez ohľadu na námietku žalobcu, že nebola preukázaná škoda, ktorá by vznikla žalovanej v súvislosti s tzv. nelegálnou výrobou. Vznik škody totiž nie je podmienkou kvalifikácie konania zamestnanca, ktoré by napĺňalo znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny. Podľa ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. prvostupňový súd rozhodnutie o trovách konania ponechal na čas po právoplatnom skončení veci.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 12. júna 2013 sp. zn. 7 Co 302/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom konštatoval, že žalobca tým, že ako vedúci umožnil nelegálnu výrobu a tento stav trpel, konal v rozpore s oprávnenými záujmami žalovanej ako zamestnávateľa a nechránil jej majetok pred zneužitím. Žalobca v podanom odvolaní existenciu „nelegálnej výroby“ nepoprel, tvrdil, že túto vykonával na základe pokynu I. N., ako nadriadeného zamestnanca. Žalobca uvedené tvrdenia produkoval aj v rámci prvostupňového konania a okresný súd sa s nimi dôsledne vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, krajský súd preto v podrobnostiach poukázal na tam uvádzané dôvody. Zároveň považoval za potrebné zdôrazniť, že I. J. N. bol síce vo vyššej pracovnej pozícii ako žalobca, avšak nebol jeho nadriadeným zamestnancom. Uviedol, že na základe ustáleného skutkového stavu prvostupňovým súdom nemožno dospieť k záveru prezentovanému žalobcom v podanom odvolaní, že pokiaľ konal na základe pokynov I. J. N. mohol sa dôvodne domnievať, že tento je kompetentný zadávať mu „nelegálnu výrobu“. K možnosti „neštandardnej“ výroby sa vyjadroval I. M. J. vo svojej výpovedi, ktorý uviedol, že prípad výroby náradia podľa výkresov s iným ako štandardným vyhotovením by mohol nastať, ak by niekto interne potreboval vyrobiť niečo súrne v prípade poruchy a prišiel by s nejakou skicou. V tom prípade by mal byť však odoslaný pracovníkom náradia na oddelenie konštrukcie, kde by mu bola vystavená systémová dokumentácia, ak sa jedná o výrobu náradia pre žalovanú. Takýto postup však v súvislosti s „nelegálnou výrobou“ a pokynmi I. N. nebol zachovaný. Odvolací súd sa ďalej stotožnil so závermi prvostupňového súdu týkajúcimi sa spôsobu šetrenia porušenia pracovnej disciplíny u žalovanej. Skutočnosť, že pri tomto šetrení nebola umožnená

prítomnosť právneho zástupcu žalobcu nie je dôvodom neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ako už zdôraznil prvostupňový súd je vecou samotného zamestnávateľa, aký zvolí postup pri zisťovaní dôvodov pre skončenie pracovného pomeru. Zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce ani iného právneho predpisu nevyplýva jeho povinnosť umožniť splnomocnenému (v prejednávanej veci právnenému) zástupcovi zamestnanca byť účastným priamo pri šetrení v priestoroch zamestnávateľa. Pokiaľ odvolateľ namietal jednostranné dokazovanie výsluchom svedkov v „prospech“ žalovanej, krajský súd toto jeho tvrdenie nepovažoval za opodstatnené. V súdnej veci ide o tzv. sporové konanie, v ktorom sa uplatňuje prejednávacia zásada. Jej podstata spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej, ako aj procesná povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdených skutočností je záležitosťou účastníkov konania. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol, ktoré konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení navrhol a ktoré prvostupňový súd nevykonal. Obmedzil sa iba na všeobecné konštatovanie jednostrannosti vykonaného dokazovania. Ďalšia z odvolacích námietok sa týkala nesprávneho záveru prvostupňového súdu, že P. J. bola oprávnená v mene žalovanej skončiť so žalobcom pracovný pomer okamžitým zrušením. V tejto súvislosti žalobca uviedol rovnaké skutočnosti ako v konaní pred okresným súdom. Tento sa so všetkými jeho námietkami dôsledne zaoberal a podrobne vysvetlil, na základe akých úvah dospel k záveru, že P. J. bola osoba oprávnená podpísať okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovanou žalobcovi v mene žalovanej ako zamestnávateľa. Krajský súd sa s týmto záverom prvostupňového súdu v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach poukázal na dôvody uvádzané v odôvodnení napadnutého rozsudku. Napokon uviedol, že vzhľadom na zvolený procesný postup okresného súdu, ktorý si ponechal rozhodovanie o trovách konania na čas po právoplatnom skončení veci podľa § 151 ods. 3 O.s.p., tento rozhodne zároveň aj o trovách odvolacieho konania o ktorých z tohto dôvodu nerozhodoval odvolací súd (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za nesprávny, pretože spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že súdy nižšieho stupňa sa vôbec nevysporiadali so závažnou námietkou žalobcu ohľadom skutočnosti, že výpoveď nebola uložená podľa interného záväzného plnomocenstva. Žalobca tvrdí, že postup odvolacieho súdu je nesprávny a nepresvedčivý. Podľa jeho názoru nebola splnená podmienka ustanovená v § 74 Zákonníka práce na okamžité skončenie pracovného pomeru. Napokon uviedol, že

navrhoval už súdu prvého stupňa vyžiadať rovnopis dohody medzi žalovanou a I. N.. Namietal, že okresný súd nemal záujem objektívne zistiť skutkový stav veci. Na základe uvedeného žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolanie nie je procesne prípustné a konanie nie je ani zaťažené jednou z väd predpokladaných v ustanovení § 237 O.s.p. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie

z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že dovolateľ namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), nevykonanie navrhovaného dôkazu a nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvého stupňa, ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj

dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, zamietli. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy nižšieho stupňa dali vyčerpávajúce odpovede na všetky podstatné námietky žalobcu, ktoré v konaní uplatňoval. Súdy nižšieho stupňa sa osobitne zaoberali otázkami vecnej legitímácie účastníkov konania, poverenia PhDr. M. J. (vedúcej personálneho odboru) na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, dodržania postupu podľa § 74 Zákonníka práce pri okamžitom skončení pracovného pomeru, riadneho prešetrenia porušenia pracovnej disciplíny žalobcom, osobnej starostlivosti o blízku osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, otázkou preklúzie možnosti skončenia pracovného pomeru so zamestnancom okamžitým skončením, ako aj otázkou opodstatnenosti dôvodov na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa preto nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne. Vada v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ z tohto dôvodu konanie nezaťažila.

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci – v tomto smere bol najvyšší

súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným, na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je ďalšou všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadne)

nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná si náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 22. októbra 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 81,46 € [t. j. 60,07 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) + režijný paušál 7,81 (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH vo výške 20 %, ktorá činí 13,58 €, predstavuje spolu 81,46 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová